

Hof van Beroep te Gent 14 april 1995, 14e Kamer.

Beslag - Bevoegdheid tot executie (hoedanigheid) - Vermeldingen in de akte van tenuitvoerlegging

De partij die een uitvoerbare titel bekomt nandat de onderliggende rechtsverhouding is gewijzigd, kan zelf tot executie overgaan in eigen naam en voor rekening van de nieuwe eigenaar-rechtsopvolger, en is niet verplicht deze wijziging te vermelden.

Vz. : F. Top

Pl. : mrs. F. Batsleer, J. Lammens en R. Slabbinck

B.v.b.a. J.H.O t. A.v.d.L en L.v.d.G

NAAMLENING BIJ EXECUTIE NA OPVOLGING IN HET GELDEND TE MAKEN RECHT

I. Feitenschets

Een huurgeschil wordt gevoerd tussen de verhuurder (echtgenoot) en de huurder. Tijdens het geding wordt de echtgenote eigenares van het verhuurde goed bij akte van verdeling na echtscheiding. Het geding wordt gewoon verdergezet tussen de gedingpartijen (dus zonder de echtgenote). De echtgenoot-verhuurder verkrijgt een veroordeling, alsook meer bepaald de ontbinding van rechtswege in geval van wanbetaling van meer dan tien dagen van de nog te vervallen driemaandelijke huurtermijnen. Na een dergelijke wanbetaling gaat hij over tot betekening en tenuitvoerlegging van het vonnis. De huurder vordert ongegrondverklaring van het bevel voor de beslagrechter, en werpt onder meer op dat de akte van betekening en bevel nietig zou zijn omdat zij uitging van een partij die geen eigenaar meer was en dus geen hoedanigheid meer had om het vonnis ten uitvoer te leggen.

Tot daar een zeer beknopte samenvatting van de feitelijke elementen vereist voor de annotatie van het arrest van het Hof te Gent van 14 april 1995 (deze noot heeft enkel op het eerste deel van het

arrest, "I. De executiegerechtigde" betrekking). Een dergelijke betwisting kan meerdere vragen oproepen, waarover hierna kort enige aanduidingen volgen.

II. Eigendom van de rechten waarvoor een uitvoerbare titel werd verkregen.

a) overgang van de materiële rechten

2. Een eerste vraag die kan rijzen is wie van beide echtgenoten - de echtgenoot die de veroordeling bekwaam, dan wel de echtgenote die hangende het bodemgeschil eigenares is geworden - materieelrechtelijk (dus los van de processuele vragen) recht heeft op de huurgelden en op de ontbinding van de huur (wie is als het ware "eigenaar" van de vordering op de huurgelden). Deze vraag is niet gerezen in het arrest, omdat er blijkbaar geen betwisting was over het feit dat het de echtgenote was die deze rechten had. De niet-betaalde huurgelden dateerden immers alle van na de datum van de verdeling waardoor zij eigenares was geworden. In beginsel (behoudens andersluidende afspraak tussen de partijen bij de eigendomsoveracht) komen deze schuldvorderingen dan ook toe aan de nieuwe eigenaar. Schuldvorderingen uit een huurovereenkomst zijn immers in beginsel kwalitatieve rechten, dit wil zeggen, zij gaan als *accessorium* mee met de hoedanigheid (kwaliteit) van eigenaar.

Het vonnis van de beslagrechter evenwel, waartegen hoger beroep, oordeelde dat de bodemrechter de rechten van partijen had bepaald, zonder daarbij te preciseren of het om het recht op tenuitvoerlegging ging, dan wel om de eigendom zelf van de vordering. Zo dit laatste bedoeld werd, is deze beoordeling in het vonnis, anders dan in het arrest, niet juist.

Het arrest daarentegen verduidelijkt terecht dat de nieuwe eigenaar rechtsopvolger is in de rechten die het (bodem)vonniss toekent.

b) tegenwerpelijke van deze overgang

Het arrest voegt daaraan toe : "wel kan (de nieuwe eigenaar) slechts uitvoeren na vervulling van de voorschriften voor de tegenwerpelijke van de overdracht, die tot gevolg heeft dat de rechten uit het vonnis op haar zijn overgegaan". Als dusdanig is deze stelling niet onjuist, maar gaarne voeg ik daar toch een precisering aan toe. *In casu* ging het om (kwalitatieve) rechten van de eigenaar jegens de huurder. Welke voorschriften moeten nu voor de tegenwerpelijke van de eigendomsoverdracht aan een huurder worden vervuld ? In ieder geval níet de overschrijving van de

overdrachtsakte overeenkomstig art. 1 Hyp.W. De overschrijving is immers enkel vereist voor de tegenwerpelijkheid van de overdracht aan derden met een concurrerend zakelijk recht (met inbegrip van de schuldeisers in geval van samenloop). Dat de huurder niet wordt beschermd door art. 1 Hyp.W., werd duidelijk beslist door het cassatie-arrest van 8 april 1957¹. De rechten² van de eigenaar van het verhuurde goed gaan ten aanzien van de huurder reeds over zodra de eigendom overgaat tussen partijen (of juist: zodra deze overdracht vaste datum heeft verkregen). Wel zal de huurder bevrijdend betalen aan de oude eigenaar zolang deze als schijnschuldeiser kan gelden.

III. Bevoegdheid tot executie in eigen naam voor andermans rekening (middellijke vertegenwoordiging bij tenuitvoerlegging)

a) principiële geldigheid van naamlening bij proces- en executiehandelingen

Tot daar de vraag wie "eigenaar" is van de schuldvordering op de huurder. De vraag die *in casu* is gerezen, is evenwel of deze rechten door een andere persoon - meer bepaald de vorige eigenaar - kunnen worden uitgeoefend in eigen naam, en wel meer in het bijzonder wanneer deze rechten reeds voor de eigendomsovergang het voorwerp waren van een geding tussen de vorige eigenaar en de huurder, en het deze vorige eigenaar is die, bij gebreke aan gedinghervatting, ook de veroordeling (uitvoerbare titel) heeft verkregen.

Deze andere persoon kan de rechten natuurlijk niet voor eigen rekening uitoefenen, maar alleen voor rekening van de gerechtigde. Om dat te kunnen doen - en dit zowel wanneer het in eigen naam gebeurt als wanneer het in naam van de eigenaar gebeurt - moet hij de nodige vertegenwoordigingsmacht hebben (die ook op de wet of op schijnvertegenwoordiging kan berusten). Zoals het arrest stelt, gaat het bij handelen in eigen naam om "naamlening": naamlening in enge zin, wanneer het mandaat niet aan derden wordt bekendgemaakt, naamlening in ruime zin, wanneer men openlijk in eigen naam voor andermans rekening handelt (zo b.v. de commissionair). Meer algemeen spreekt men van "middellijke vertegenwoordiging".

Deze naamlening of middellijke vertegenwoordiging is mogelijk voor het stellen van rechtshandelingen van materieel recht (daarbij gaat het om de vertegenwoordigingsbevoegdheid), maar

¹ Onder meer in *R.C.J.B.* 1958, 95 met kritische noot van J. DABIN.

² Voor de verplichtingen is de zaak veel ingewikkelder. Daar zijn er immers verschillende regels naar gemeen recht, in de pachtwet, in de handelshuurwet en in de woninghuurwet.

evengoed voor het stellen van proceshandelingen (daarbij gaat het om de procesbevoegdheid, traditioneel hoedanigheid genoemd). Zij is dus ook mogelijk voor de tenuitvoerlegging van een vonnis of arrest, en dit ongeacht de vraag of dit nu een materieelrechtelijke of een procesrechtelijke rechtshandeling is. Het is dan ook ten onrechte dat sommige rechtspraak³ de hoedanigheid om ten uitvoer te leggen van de schuldeiser die intussen door zijn verzekeraar is vergoed, afwijst, aangezien deze persoon ondanks de subrogatie van de verzekeraar als naamlener kan optreden, zoals ook in de praktijk erg gebruikelijk is.

De principiële geldigheid van naamlening voor proceshandelingen werd nogmaals bevestigd door de cassatie-arresten van 25 november 1993⁴, al is bij de formulering van de "uitzonderingen" verwoord in die arresten enige kritiek m.i. wel op haar plaats. Ik verwijs daarvoor naar mijn desbetreffende bijdrage⁵.

b) overzicht van mogelijke situaties

Nu rijzen enkele meer specifieke vragen in elk van type-situaties die men bij deze "uitoefening" in eigen naam kan onderscheiden. Ik meen er een zestal te kunnen aangeven, in drie categorieën, waarbij de geannoteerde zaak tot de tweede situatie behoort :

- de vraag of men - in eigen naam - een geding kan voortzetten over rechten die in de loop van het geding op een ander zijn overgegaan (onder c);
- de vraag of men nog - in eigen naam - de tenuitvoerlegging kan benaarstigen van een uitvoerbare titel waarbij men (proces)partij is, indien het recht waarop deze betrekking heeft na de uitspraak op een ander is overgegaan, en de zeer analoge vraag of men - in eigen naam - een nieuw geding, met inbegrip van een rechtsmiddel (hoger beroep, voorziening in cassatie e.d.m.), kan inleiden over rechten die reeds bij de inleiding aan een ander toekomen (onder d);
- en ten slotte de vraag of men - in eigen naam - de tenuitvoerlegging kan benaarstigen van een uitvoerbare titel waarbij men (proces)partij is, ook al was men op het ogenblik van de uitspraak niet

³ Zie b.v. Beslagrechter Doornik 29 november 1985, J.C.J., art. 1494, 1/17, F, zoals aangehaald door J.-L. LEDOUX, "Les saisies, Chronique de jurisprudence (1983-1988)", *J.T.*, 1989, nr. 96.

⁴ *R.W.*, 1993-94, 257 en bijbehorende bijdrage van K. BROECKX, = *Proces & Bewijs* 1994, met artikel M.E. STORME. Zie ook mijn eerdere bijdrage in *R.W.*, 1993-94, 172 e.v.

⁵ "De bescherming van de wederpartij en van het dwingend recht bij middellijke vertegenwoordiging, m.b. naamlening, in het burgerlijk procesrecht, en de betwistbare verwoording daarvan in de cassatiearresten van 25 november 1993", *Proces & bewijs* 1994, 53 e.v.

meer de gerechtigde (eigenaar) van het recht, en de zeer analoge vraag of men - in eigen naam - een rechtsmiddel kan instellen, ook al was men op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer de gerechtigde (eigenaar) van het recht (onder e).

c) opvolging in het materiële recht tijdens een geding

De vraag of men - in eigen naam - een geding kan voortzetten over rechten die in de loop van het geding op een ander zijn overgegaan werd door mij uitvoerig behandeld in een eerdere bijdrage in dit tijdschrift⁶, waarnaar ik kortheidshalve kan verwijzen. Daarin luidde het besluit onder meer dat, bij opvolging in een (materieel) recht tijdens het geding, de rechtsvoorganger (procespartij) de vertegenwoordigingsmacht - en dus de bevoegdheid of hoedanigheid verder te procederen - behoudt zolang de rechtsoptolger er niet naar behoren kennis van geeft dat deze macht (bevoegdheid) zou zijn vervallen⁷ (behoudens gevallen van kenbaar bedrog door de vertegenwoordiger gepleegd). Dit betekent enerzijds dat de wederpartij er zolang mag van uitgaan dat de rechtsvoorganger bevoegd blijft om in eigen naam over het recht te procederen, en daarbij geen enkele onderzoeksplicht heeft betreffende een mandaat van die procespartij. Anderzijds betekent het dat de rechtsvoorganger die het geding voortzet daartoe zolang ook de hoedanigheid behoudt, zonder enig mandaat te moeten bewijzen.

d) opvolging in het materiële recht tussen uitspraak en rechtsmiddel c.q. tenuitvoerlegging in

Deze regels gelden blijkbaar niet onverkort wanneer het recht, waarop de tenuitvoerlegging of het rechtsmiddelgeding betrekking heeft, eerst na de uitspraak op een ander is overgegaan. Dit volgt althans uit de cassatierechtspraak betreffende de hoedanigheid die wordt vereist om een rechtsmiddel in te stellen⁸. Een rechtsmiddel leidt namelijk tot een nieuw geding en wordt voor onze vraag - nl. de vertegenwoordigingsbevoegdheid in het geding of hoedanigheid - niet beschouwd als een voortzetting van het oude. Bij de inleiding van dat nieuwe geding moet de hoedanigheid dus telkens opnieuw aanwezig zijn, zonder dat men op het voortbestaan ervan in een vorig geding kan terugvallen. Hetzelfde geldt ook bij de tenuitvoerlegging, die weliswaar geen nieuw geding vormt

⁶ M.E. STORME, "Rechtsoptolging onder bijzondere titel tijdens het geding in België en Nederland", *R.W.*, 1993-94, 169

⁷ *R.W.*, 1993-1994, p. 181 nr. 18.

⁸ Zie de verwijzingen in mijn bijdrage in *R.W.*, 1993-1994, p. 184 nr. 22.

(zij het dat zij mogelijks tot een geding voor de beslagrechter kan leiden), maar die evenmin als voortzetting van het geding kan worden beschouwd.

Langs de aktiefzijde (d.i. hoedanigheid vereist van de eiser) is dit volkomen gerechtvaardigd : de procespartij die in eigen naam een rechtsmiddel wil instellen of een vonnis wil ten uitvoer leggen nadat hij geen eigenaar meer is van het recht, moet bewijzen dat hij daartoe mandaat heeft⁹. Vanzelfsprekend moet hij wél nog kunnen optreden indien hij dit mandaat effectief heeft, vermits naamlening in het proces zowel als bij de tenuitvoerlegging in beginsel mogelijk is. M.i. moet een voldoende hoedanigheid niet alleen aanvaard worden wanneer er effectief mandaat was, maar ook indien de bevoegdheid van de rechtsvoorganger door de rechtsopvolger wordt bekrachtigd op het ogenblik waarop ze wordt betwist, vermits de bekrachtiging terugwerkt. Ook hiertegen wordt wel eens gezondigd. In beginsel is wel vereist dat de hoedanigheid van rechtsopvolger wordt vermeld, doch deze vermelding kan slechts tot nietigheid leiden voor zover het verzuim de belangen van de wederpartij schaadt (toepassing van art. 861 Ger.W., krachtens art. 1042 Ger.W. onder meer ook toepasselijk bij voorziening in cassatie).

Toch heeft de partij tegen wie een rechtsmiddel wordt ingesteld of tegen wie een vonnis ten uitvoer wordt gelegd, er belang bij om bij de minste twijfel de hoedanigheid van de appellant of executant te betwisten. Dit blijkt uit een cassatie-arrest van 3 februari 1989¹⁰ : een aansprakelijke (in casu zijn W.A.M.- verzekerder) die krachtens een vonnis aan het slachtoffer had betaald, werd na die betaling nogmaals aangesproken door het ziekenfonds als gesubrogeerde, omdat de subrogatie voor de betaling zou hebben plaatsgevonden. Het Hof van Gent wees de vordering af omdat het vonnis was uitgevoerd en de *actio judicati* dus ongegrond was, doch dit arrest werd verbroken met de overweging dat "de derde die de getroffene (na subrogatie) niettemin nog vergoedt, tegen de verzekeringsinstelling niet kan aanvoeren dat hij daardoor zijn schuld jegens de getroffene betaalt". M.i. had deze situatie dienen te worden opgelost op grond van het leerstuk van de schijnvertegenwoordiging : indien de subrogatie uit niets bleek, is het niet aanvaardbaar dat de schuldenaar die een veroordeling uitvoert en aan de tegenpartij betaalt, een tweede keer kan worden aangesproken door een derde die intussen in de vordering van die tegenpartij is gesubrogeerd. Maar dit arrest toont wel aan dat, zolang evenwel de hoogste rechtspraak op dit punt niet de nodige duidelijkheid brengt, de veroordeelde er belang bij heeft de hoedanigheid van de executant te

⁹ Over de mogelijke bronnen van de vorderings- of procesbevoegdheid, zie mijn bijdrage in *R.W.*, 1993-94, 175 e.v.

¹⁰ Cass., 3-2-1989, *Arr.*, nr. 328, *R.W.*, 1989-90, 13.

betwisten (en het geld te kantonneren tot er zekerheid is over de vraag of de executant bevoegd is).

Langs de passiefzijde, d.i. bij de vraag of de verweerder de juiste hoedanigheid heeft om in het geding te worden betrokken, wordt dit alles wél reeds gecorrigeerd door de leer van de schijnvertegenwoordiging. Dat deze leer ook op de hoedanigheid van een verweerder in een geding betrekking heeft, blijkt namelijk uit het bekende arrest in de zaak van de *Usines à Cuivre et à Zinc*¹¹, dat precies op een dergelijke situatie betrekking had. Wanneer een appellant of eiser tot cassatie er rechtmatig op vertrouwt dat de wederpartij nog steeds de hoedanigheid bezit om in eigen naam te procederen, dan dient het tegen die partij gericht rechtsmiddel op dit punt dan ook toelaatbaar te zijn.

Voor zover omgekeerd de rechtsopvolger als eiser c.q. executant wil optreden of als verweerder (geïntimeerde, executieplichtige, e.d.m.) moet betrokken worden, volstaat het dat de akte vermeldt dat dit geschiedt in die hoedanigheid en zijn er geen verdere formaliteiten vereist¹². Wel heeft de geëxecuteerde eventueel recht op informatie over de valutaverhouding tussen rechtsvoorganger en rechtsopvolger, voor zover deze nodig is voor de uitoefening, bij de executie, van zijn materieelrechtelijke rechten (b.v. schuldvergelijking).

¹¹ Cass., 20-6-1988, *R.W.*, 1989-90, 1425 noot A. van OEVELEN.

¹² Volgens E. DIRIX & K. BROECKX, *APR, tw.Beslag*, nr. 455, evenwel zou de rechtsopvolger steeds zijn verkrijgingstitel mee moeten betekenen. Wellicht is dit een verschrijving en wordt bedoeld dat in de betekening melding moet worden gemaakt van de titel (in de zin van oorzaak van eigendom) - b.v. "in de hoedanigheid van erfgenaam" of "in de hoedanigheid van eigenaar krachtens koop" e.d. G. DE LEVAL, *Traité des saisies*, Luik 1988, 414-415 (waarnaar DIRIX & BROECKX) verwijzen, spreekt niet van een betekening maar van een doen kennen van de handeling krachtens dewelke men de rechten van de oorspronkelijke schuldeiser kan uitoefenen. Volgens DE LEVAL zou het bewijs wel op voorhand moeten geleverd worden, m.i. echter slechts in geval van betwisting. Juister is m.i. de stelling van het geannoteerde arrest dat enkel de formaliteiten voor de tegenwerpelijke van de overdracht moeten worden vervuld. Het onderscheid blijkt m.i. ook uit de cassatierechtspraak betreffende het oude art. 1690 B.W. : in zijn arrest van 28 oktober 1994, *R.W.*, 1993-1994, 1122, besliste het Hof dat art. 1690 enkel betekening eiste van het feit zelf van de cessie, en niet van de cessie-akte. Hetzelfde geldt m.i. ook bij de overname van executie door de cessionaris, en zo ook bij alle andere gevallen van rechtsopvolging. Het is eerst wanneer de rechtsopvolging wordt betwist (en het beslag om die reden wordt aangevochten voor de beslagrechter), dat de opvolger daarvan het bewijs moet leveren.

**e) bevoegdheid tot executie of instellen van een rechtsmiddel
bij opvolging in het materiële recht tijdens het voorafgaande geding**

De vraag die in het geannoteerde arrest aan bod komt, bevindt zich tussen beide voorgaande situaties in. Het is de vraag wie de tenuitvoerlegging kan benaarstigen van een uitvoerbare titel wanneer de (proces)partij op het ogenblik van de uitspraak niet meer de gerechtigde (eigenaar) van het recht is. Zij is te vergelijken met de vraag wie een rechtsmiddel kan instellen en tegen wie een rechtsmiddel kan worden ingesteld, wanneer de desbetreffende partij reeds op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer de gerechtigde (eigenaar) was van het betwiste recht.

Het geannoteerde arrest stelt terecht dat deze situatie niet fundamenteel verschillend is van de voorgaande (onder d) besproken), en dat naamlening - het in eigen naam executeren door de rechtsopvolger - hier zelfs *a fortiori* mogelijk is.

Dit betekent dat ook in deze situatie de procespartij die in eigen naam een rechtsmiddel wil instellen of een vonnis wil ten uitvoer leggen nadat hij geen eigenaar meer is van het recht, moet bewijzen dat hij daartoe mandaat heeft, al kan dit mandaat ook - zoals *in casu* werd aangenomen - stilzwijgend zijn verleend, en al moet aan een bekrachtiging achteraf wel terugwerkende kracht worden toegekend. Om de hogergenoemde reden heeft de wederpartij er evenwel ook in deze situatie belang bij de hoedanigheid van de executant te betwisten. Dat dit *in casu* is gebeurd, komen de executieplichtige dan ook niet ten kwade duiden, zolang de rechtsopvolger dienaangaande geen standpunt had ingenomen.

Moet in deze situatie melding gemaakt worden van de hoedanigheid? Bij het instellen van een rechtsmiddel in beginsel wel, al is de sanctie hier slechts een relatieve nietigheid (zie hoger d). Volgens het geannoteerde arrest is deze vermelding niet nodig bij de tenuitvoerlegging. Gezien de algemene strekking van art. 43 Ger.W., dat de vermelding van de hoedanigheid lijkt te vereisen voor elke betekening waarbij men in eigen naam voor andermans rekening optreedt, en waarnaar in art. 1389 ger.W. (beslagexploot) uitdrukkelijk wordt verwezen, lijkt dit niet juist, al is het praktische verschil niet zo groot, nu in ieder geval belangenschade moet worden bewezen.

Dit betekent verder dat aan de passiefzijde minstens de leer van de schijnvertegenwoordiging dient te worden toegepast. M.i. moeten we evenwel verdergaan en deze situatie op dit punt gelijkstellen met de eerste situatie (rechtsopvolging tijdens het geding). Wanneer tijdens een voorafgaand geding de wederpartij (geintimeerde e.d.) de hoedanigheid had om verder te procederen na

rechtsopvolging in het materiële recht (zij het omwille van het loutere stilzitten van de rechtsopvolger), waarom zou men dan moeten twijfelen of zij deze hoedanigheid nog bezit wanneer men na de beëindiging van dat geding een rechtsmiddel wil instellen of het vonnis wil executeren ? M.i. heeft ook hier de appellant *c.q.* executant geen onderzoeksplicht.

IV. Rechtsgevolgen wanneer de rechtsopvolger bevoegd is in eigen naam te executeren.

Een laatste aspect dat ik hier ter sprake wil brengen zijn de rechtsgevolgen van het optreden van een naamlener bij executie. Deze zijn in beginsel dezelfde als bij naamkening in het proces in het algemeen¹³ en kunnen als volgt worden samengevat. Daarbij kunnen we, naar analogie met "formele procespartij" en "materiële procespartij", spreken van "formele executant" en "materiële executant" :

- executierechtelijk (d.i. voor de toepassing van de specifieke regels van het executierecht betreffende de verhouding tussen executant en persoon tegen wie wordt geëxecuteerd) ontstaat er géén rechtstreekse verhouding tussen de materiële executant (de materieelrechtelijk gerechtigde), aan wie de formele executant zijn naam heeft geleend, en de persoon tegen wie wordt geëxecuteerd; daardoor zijn b.v. de kosten ten laste komen van de executant, ten laste van de formele executant (of hij die op de materiële executant kan verhalen hangt af van de verhouding tussen hen);

- de gegrondheid van de executie evenwel wordt bepaald door de achterliggende verhouding tussen materiële executant en verweerder (behoudens eventuele vertrouwensbescherming van de verweerder); de executie produceert ook rechtstreeks gevolgen voor de materiële executant : de opbrengst wordt geïnd voor rekening van de materiële executant; indien deze geldig vertegenwoordigd is, is hij ten gevolge van deze beginselen bij het executieproces géén derde, kan hij niet als derde tussenkomen of derdenverzet aantekenen en is hij gebonden aan het gezag van gewijsde (dit verklaart ook waarom in de geannoteerde beslagzaak de eerste rechter de tussenkomst van de materiële partij ongegrond verklaarde, nu deze alleen tussenkwam om het geding te hervatten voor zover als nodig).

- voor zover nodig voor de uitoefening bij de executie van zijn materieelrechtelijke rechten (b.v. schuldvergelijking - zie voor het belang daarvan het geannoteerde arrest) heeft de verweerder recht op informatie over de achterliggende verhouding.

¹³ Zie daarvoor mijn genoemde bijdrage in *Proces & Bewijs* 1994, p. (53) 54-55.

Prof. dr. Matthias-E. STORME
K.U. Leuven en Universiteit Antwerpen
advocaat te Brussel